

UNISEARCH (Unisearch Journal)

Volume 2 | Issue 2

Article 7

2015-01-01

สัมภาษณ์ ศาสตราจารย์ ดร. เกื้อ วงศ์ขุณสิน แนวคิดงานวิจัยเพื่อสังคมแก้ปัญหา และ
ชี้นำสังคมยั่งยืนและอนาคต

เกื้อ วงศ์ขุณสิน

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/unisearch>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

วงศ์ขุณสิน, เกื้อ (2015) "สัมภาษณ์ ศาสตราจารย์ ดร. เกื้อ วงศ์ขุณสิน แนวคิดงานวิจัยเพื่อสังคมแก้ปัญหา และชี้นำสังคมยั่งยืนและอนาคต," *UNISEARCH (Unisearch Journal)*: Vol. 2: Iss. 2, Article 7.

DOI: 10.58837/CHULA.UNISEARCH.2.2.6

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/unisearch/vol2/iss2/7>

This Interview is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in UNISEARCH (Unisearch Journal) by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ศาสตราจารย์ ดร. เกื้อ วงศ์บุญสิน
แนวคิดงานวิจัยเพื่อสังคม
แก้ปัญหา และชี้นำสังคมปัจจุบันและอนาคต

ศาสตราจารย์ ดร. เกื้อ วงศ์บุญสิน อธิการบดีด้านบริหารงานวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และอดีตผู้อำนวยการสถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้มีความเชี่ยวชาญในงานวิจัยด้านประชากรศาสตร์ที่เกี่ยวกับการเจริญพันธุ์ และประชากรกับการพัฒนา ซึ่งมีผลงานการวิจัยอันเป็นประโยชน์ต่อสังคมจนได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานเป็นจำนวนมาก ทั้งในรูปแบบของตำรา รายงานการประชุมทางวิชาการ บทความในหนังสือและวารสารวิชาการต่างๆ และด้วยพื้นฐานการศึกษาในทั้ง 2 ศาสตร์ ทั้งวิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ของศาสตราจารย์ ดร. เกื้อ วงศ์บุญสิน จึงทำให้สามารถเข้าใจบริบทของสังคมได้จากหลายมุมมอง ซึ่งเป็นประโยชน์ในการศึกษาของนักวิจัยรุ่นหลัง โดยเฉพาะมุมมองของงานวิจัยทางสังคมที่สามารถเกี่ยวเนื่องงานวิจัยเชิงวิทยาศาสตร์ได้

ลักษณะงานวิจัยเชิงสังคม

“...จุดเด่นของงานวิจัยเชิงสังคม คือ การวิจัยสิ่งที่เป็นประเด็นและปัญหา เพื่อนำไปแก้ปัญหา และชี้แนะสังคมถึงประเด็นที่ควรจะต้องเตรียมตัวรับมือ...”

“งานวิจัยเชิงสังคมมีทั้งที่เป็นประเด็น (Issue) ปัญหา (Problem) หรือเป็นศาสตร์ (Discipline) ตัวอย่างเช่น ประเด็นผู้สูงอายุที่กำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ประเด็นเรื่องการศึกษาต่อทางสายสังคมศาสตร์ที่มากกว่าสายวิทยาศาสตร์ ประเด็นของเด็กที่ศึกษาต่อทางสายอาชีพที่มีจำนวนลดน้อยลง คือ สัดส่วนเด็กที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วเลือกศึกษาต่อในสายอาชีพและสายสามัญ จากที่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมได้ตั้งเป้าไว้ที่ 50 : 50 แต่ปัจจุบันสัดส่วนดังกล่าวอยู่ที่ประมาณ 25 : 75 เป็นต้น เหล่านี้คือประเด็นปัญหา หรือปัญหาเงินออมที่มีไม่เพียงพอสำหรับการสำรองไว้ใช้ในวัยสูงอายุ นี่คือนโยบายในอนาคต ปัญหาของการบริหารจัดการเรื่องน้ำในประเทศไทย ปัญหาเรื่องการเชื่อมโยงงานวิจัยไปสู่ภาคอุตสาหกรรม และนำไปสู่การจดสิทธิบัตร จดลิขสิทธิ์ เหล่านี้เป็นปัญหา สำหรับปัญหาในส่วนของงานวิจัยที่เป็นเชิงศาสตร์ คือ การมีนักคิดในทางสังคมวิทยาน้อย และนักคิดที่มีอยู่ส่วนใหญ่เน้นการวิจัยที่สามารถนำไปใช้มากกว่าที่จะเป็นเชิงคิดสร้างโจทย์ใหม่”

“การวิจัยที่เป็นประเด็นและเป็นปัญหา เพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหาและชี้แนะสังคม ยกตัวอย่างเช่น ประเด็นในขณะนี้และในอนาคตอันใกล้ที่ควรจะต้องเตรียมตัวรับมือ เช่น ประเด็นเรื่องสัดส่วนประชากรผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จากร้อยละ 12 ในขณะนี้ มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 32 ในอีก 30 ปีข้างหน้า ว่าจะต้องเตรียมการอย่างไร หรือประเด็นสัดส่วนของประชากรที่เป็นโสดที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นประเด็นสำคัญที่เชื่อมโยงไปสู่ปัญหาของขนาดครอบครัวที่เล็กลง จากเดิมที่เคยมีบุตรโดยเฉลี่ยครอบครัวละ 2 คน แต่ปัจจุบันมีแค่ครอบครัวละ 1.5 คน ส่งผลต่อสัดส่วนประชากรในวัยแรงงานที่ลดลง และสัดส่วนผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นต่อไป หรือในประเด็นของสัดส่วนการเลือกศึกษาต่อทางสายอาชีพของเด็กที่สำเร็จการศึกษาในมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ลดลง อาจทำให้เกิดปัญหาตามมา คือ การขาดแคลนแรงงานสายวิชาชีพที่จะมีส่วนในการพัฒนาอุตสาหกรรมต่างๆ รวมถึงอุตสาหกรรมทางการเกษตร”

ความสำคัญของงานวิจัยเชิงสังคม

“...งานวิจัยเชิงสังคมศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์ สามารถที่จะชี้ คัดคะแนน และคาดการณ์ว่า แนวโน้มของสังคมใน 5-10 ปี ข้างหน้าจะเป็นอย่างไร...”

“เนื่องจากงานวิจัยเชิงสังคมศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์ สามารถที่จะชี้ คัดคะแนน และคาดการณ์ว่า แนวโน้มของสังคมใน 5-10 ปีข้างหน้าจะเป็นอย่างไร จึงทำให้นักวิจัยสายสังคมศาสตร์สามารถที่จะวางแผนและเตรียมการเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น เช่น หากกล่าวถึงทัศนคติของประชากรวัยเรียน หรือประชากรวัยรุ่น ซึ่งขณะนี้อยู่ในยุคที่เรียกว่า ยุคโพสต์โมเดิร์น (Postmodern) ประชากรเจเนอเรชันที่เป็นมิลเลนเนียมนี้อาจจะเป็นกลุ่มสังคมที่มีความไม่แน่นอนสูงกว่าความแน่นอน เรียกว่า สังคมยุคมิลเลนเนียม หรือเป็นสังคมที่คนทั่วไปไม่คาดคิดว่าจะเป็นไปได้ คือคนกลุ่มนี้อาจจะทำทุกอย่างโดยไม่มีกฎเกณฑ์อะไรมากมาย แต่ทำสิ่งต่างๆ บนพื้นฐานของความชอบแบบเดียวกันในกลุ่มของตน เช่น การใช้มือถือที่มีเสียงเรียกเข้าเสียงเดียวกัน การทำผมสีเดียวกัน การชอบซิงเกิ้ลเตอร์ไรต์เหมือนกัน และคนกลุ่มนี้อาจจะไม่เน้นการเรียนที่จบออกมาแล้วไปเป็นลูกจ้าง แต่อาจจะทำกิจการหรือเป็นเจ้าของเอง เป็นต้น ซึ่งนักสังคมวิทยา

นักมนุษยศาสตร์ สามารถที่จะมองอนาคตของประเทศและวางแผนได้ ทั้งนี้ นักวารสารศาสตร์ นักนิเทศศาสตร์ ก็สามารถที่จะช่วยสื่อ ช่วยเขียน หรือช่วยเตรียมการให้กับสังคมในอนาคต ในขณะที่นักกฎหมายอาจจะต้องเตรียมการเรื่องต่างๆ สำหรับรูปแบบของครอบครัว รูปแบบการรวมตัวของชุมชน ที่เปลี่ยนแปลงไป หรือในกรณีที่สายสาธารณสุขให้ข้อมูลว่าแบบแผนการเจ็บป่วยของผู้คนจะเปลี่ยนจากโรคติดเชื้อไปเป็นโรคที่ไม่ติดเชื้อ นักสังคมศาสตร์และสื่อมวลชน ก็อาจจะร่วมมือกับแพทย์ว่าจะทำอย่างไร ที่จะประชาสัมพันธ์ สื่อ เขียนข้อความ เขียนบทความ เพื่อให้ประชากรไทยหันมาเน้นการระวังป้องกันตัวเองมากกว่าการรักษา เหล่านี้ล้วนต้องอาศัยส่วนร่วมจากงานวิจัยเชิงสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์เพิ่มเติมจากงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ เป็นต้น”

ความเชื่อมโยงของงานวิจัยเชิงสังคมกับวิทยาศาสตร์

“...เป็นการเชื่อมองคภาพจากแต่ละศาสตร์ที่เอื้อกัน เพื่อให้งานวิจัยไปสู่ภาคอุตสาหกรรม...”

“เพื่อให้งานวิจัยไม่เกิดความสูญเปล่า หรือมุ่งไปสู่การได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติ (Journal) เพียงอย่างเดียว Chula Unisearch ได้พยายามที่จะเชื่อมโยงงานวิจัยไปสู่ภาคอุตสาหกรรม โดยการเชื่อมโยงงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์เข้ากับทางสังคมศาสตร์ เนื่องจากงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์เพียงอย่างเดียว อาจจะไม่สามารถตอบโจทย์หรือทำการตลาดให้แก่ภาคอุตสาหกรรมได้ ซึ่งหากทำตลาดไม่ได้ งานวิจัยนั้นก็ไม่ได้เกิดประโยชน์แต่อย่างใด”

“งานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ 100 ชิ้น อาจถูกนำมาใช้ได้เพียง 3-4 ชิ้น แต่หากงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์นั้นมีนักการตลาด นักการเงิน มาเชื่อมโยงความรู้และแสดงให้เห็นถึงความคุ้มค่าของการลงทุน วิเคราะห์ถึงวิธีการวางแผนการตลาด รูปแบบและวิธีการตลาดสำหรับการแข่งขันทั้งในประเทศ ในภูมิภาค และในตลาดโลก ว่าควรแข่งขันอย่างไร การวางแผนการเงินควรทำอย่างไร มีนักนิเทศศาสตร์เข้ามาช่วยในการประชาสัมพันธ์ ช่วยเขียนให้โครงการเป็นรูปธรรม นักกฎหมายเข้ามาช่วยดูว่า จะแก้กฎหมายให้ම්เรื่องของการลดหย่อนภาษีอย่างไรบ้าง เหล่านี้เป็นการเชื่อมองคภาพจากแต่ละศาสตร์ที่เอื้อกัน เพื่อให้งานวิจัยไปสู่ภาคอุตสาหกรรม ดังนั้น แทนที่ภาคอุตสาหกรรมจะไปซื้องานวิจัยจากต่างประเทศมาพัฒนา ซึ่งเป็นวิธีที่ง่ายกว่า แต่ภาคอุตสาหกรรมอาจหันมาใช้ความเชื่อมโยงกับงานวิจัยของมหาวิทยาลัยแทน เนื่องจากสามารถใช้ลดภาษีได้ และยังมีส่วนวิทยาศาสตร์ นักวิศวกรรมศาสตร์ เข้าไปให้ความช่วยเหลือ โดยการเข้าไปทำงานกับภาคอุตสาหกรรมสัปดาห์ละ 1 วัน ในขณะที่ภาคอุตสาหกรรมเองก็ส่งผู้เชี่ยวชาญมาสร้างความร่วมมือกับโครงการวิจัยของทางมหาวิทยาลัย นับเป็นการเคลื่อนย้ายของแรงงาน (Mobility) ให้เอื้อซึ่งกันและกัน เป็นการเชื่อมโยงระหว่างงานวิจัยกับอุตสาหกรรมเข้าด้วยกัน”

ทิศทางของงานวิจัยเชิงสังคมกับการตอบโจทย์ในการแก้ปัญหาเชิงพื้นที่

“...งานวิจัยเชิงสังคมเพื่อใช้ในการตอบโจทย์หรือแก้ปัญหาเชิงพื้นที่ที่จะมีเพิ่มมากขึ้น
ตามความซับซ้อนของสังคมที่ก่อให้เกิดปัญหาเพิ่มขึ้น...”

“ขณะนี้มีการทำงานวิจัยเชิงสังคมเพื่อใช้ตอบโจทย์หรือแก้ปัญหาเชิงพื้นที่อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น อาทิ การเตรียมการเรื่องการออมสำหรับคนที่อยู่ในวัยแรงงานซึ่งจะก้าวไปสู่วัยสูงอายุ ซึ่งจะมีอายุยืนมากขึ้น ประชากรที่อยู่ในวัยแรงงานต้องเตรียมการสำหรับตนเองอย่างไรบ้าง ต้องเตรียมสุขภาพ การออกกำลังกายอย่างไร ต้องเตรียมเงินออมตั้งแต่ตอนทำงานอย่างไรและตั้งแต่อายุเท่าใด ไม่ใช่ไปเตรียมตัวเองในตอนอายุ 60 ปี แต่ต้องเริ่มเตรียมเงินออมตั้งแต่อายุ 30 ปี เนื่องจากปัจจุบันสัดส่วนประชากรวัยแรงงาน 6 คน ดูแลผู้สูงอายุ 1 คน แต่ในอีก 30 ปีข้างหน้า สัดส่วนดังกล่าวจะลดเหลือประชากรวัยแรงงาน 1.7 คน ดูแลผู้สูงอายุ 1 คน ดังนั้น คนที่อายุ 30 ปีในเวลานี้ อาจจะต้องเก็บเงินร้อยละ 40-50 ของเงินเดือน เพื่อที่จะให้มีเงินเพียงพอเพื่อที่จะอยู่ในวัยสูงอายุอย่างมีคุณภาพ และมีใช้เตรียมเรื่องเงินเพียงอย่างเดียว แต่ต้องเตรียมเรื่องสุขภาพด้วย เพราะว่าคนยิ่งอายุยืนขึ้น โอกาสที่จะเป็นโรคที่ไม่ติดต่อก็จะมีเพิ่มสูงขึ้น ทำให้ต้องใช้เงินจำนวนมากในการรักษาไปเรื่อยๆ เช่น โรคหัวใจ โรคความดัน หรือโรคกระดูกพรุน ยิ่งมากขึ้น จึงต้องเตรียมเงินไว้ให้พร้อม เพราะฉะนั้นนักเศรษฐศาสตร์หรือผู้เชี่ยวชาญในเรื่องแรงงานต้องให้ข้อมูลต่อแรงงานว่า แรงงานในทศวรรษหน้านี้ หากเป็นแรงงานที่ไม่มีการศึกษาตัวเองเพิ่มขึ้น หรือไม่ศึกษาตลอดชีวิต ก็อาจจะไม่สามารถอยู่รอดได้ในสังคมที่วิชาการ อาชีพ เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและมีการแข่งขันสูง”

“งานวิจัยเชิงสังคมเพื่อใช้ในการตอบโจทย์หรือแก้ปัญหาเชิงพื้นที่จะมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากสังคมมีความซับซ้อนมากขึ้น ก่อให้เกิดปัญหามากขึ้น ประกอบกับการที่สังคมวัยแรงงานลดลง นักวิจัยเริ่มมองเห็นถึงปัญหาที่เพิ่มขึ้น จึงมีการทำวิจัยเพื่อหาทางออก วิจัยเพื่อหาทางแก้ วิจัยถึงประเด็นว่าเป็นปัญหาจากประเด็นใด เพื่อที่จะใช้ศาสตร์เข้าไปแก้ไขได้อย่างถูกต้องตรงจุด เช่น การใช้ประชากรศาสตร์เข้าไปช่วยมองโครงสร้างประชากร ใช้เศรษฐศาสตร์ไปช่วยในเรื่องของการวางแผนการเงินการคลังต่างๆ ใช้นิติศาสตร์เข้าไปศึกษาถึงความต้องการในการแก้กฎหมายว่าควรแก้ไขตรงจุดไหน อย่างไรบ้าง ใช้นิเทศศาสตร์ช่วยในการที่จะอธิบายว่าหากบริบททางสังคมเป็นอย่างนี้แล้วต้องเตรียมการอย่างไรบ้าง และการสื่อสารไปให้กับสังคมแต่ละสังคมควรจะเป็นในรูปแบบใด เช่น สังคมที่อยู่ในวัยสูงอายุต้องการการสื่อสารแบบหนึ่ง สังคมที่อยู่ในวัยแรงงานที่ใกล้การเกษียณอายุต้องการสื่อสารอีกแบบหนึ่ง สังคมที่อยู่ในวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยรุ่นที่อยู่ในยุคมิลเลนเนียมก็ต้องสื่อสารอีกแบบหนึ่ง สังคมยุคโซเชียลมีเดียก็ต้องสื่อสารผ่านเฟซบุ๊กหรือไลน์ เป็นต้น จึงต้องมีการเตรียมการ และจะเกิดความ เป็นสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรมมากขึ้น”

“นอกจากนี้ ข้อกำหนดในขอบเขตงานและภาระงานที่ได้รับการมอบหมาย รวมถึงการมีกำหนดระยะเวลาในการขอ กำหนดตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ ทำให้อาจารย์นักวิจัยรุ่นใหม่ทำวิจัยกันมากขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมความรู้และ ติดตามงานวิชาการที่เปลี่ยนแปลงค่อนข้างเร็ว เพื่อนำไปใช้ในการสอนและประกอบการขอ กำหนดตำแหน่งทางวิชาการด้วย ดังนั้น งานวิจัยที่มีอยู่ในขณะนี้จึงเพียงพอต่อการตอบโจทย์หรือแก้ปัญหาเชิงพื้นที่ได้ในระดับหนึ่ง โดยวัดได้จาก ผลงานวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ซึ่งมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ”

ข้อจำกัดในการนำงานวิจัยไปสู่การปฏิบัติ

“...การทำงานวิจัยของสังคมศาสตร์ต้องใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลนานกว่า และหากไม่มีประเด็นใหม่ สื่อมวลชนอาจจะไม่สนใจติดตามผลงานวิจัยเพื่อนำไปเผยแพร่สู่สาธารณชน...”

“การนำงานวิจัยไปสู่การปฏิบัติสำหรับสายสังคมศาสตร์ไม่ค่อยยากเท่าใดนัก เพราะเป็นเรื่องที่เป็นประเด็นและเป็น ปัญหาสังคม อีกทั้งสามารถทำความเข้าใจและเข้าถึงได้ง่ายกว่างานวิจัยเชิงวิทยาศาสตร์ สื่อมวลชนจึงมีความพยายามในการติดตามผลงานวิจัยเพื่อนำไปเผยแพร่สู่สาธารณชน แต่เนื่องจากการทำงานวิจัยของสังคมศาสตร์ต้องใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลนาน และหากไม่มีประเด็นใหม่ สื่อมวลชนอาจจะไม่สนใจติดตามผลงานวิจัยของนักวิจัยท่านเดิม แต่จะไปหาข้อมูลจากนักวิจัยท่านอื่นแทน ดังนั้น หากสามารถนำงานวิจัยเชิงสังคม หรือนักการตลาด นักวางแผน นักนิเทศศาสตร์ นักเศรษฐศาสตร์ นักกฎหมาย หรือแม้แต่สถาปนิก เข้ามาช่วยงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี งานวิจัยทาง วิทยาศาสตร์ชีวภาพ งานวิจัยทางการแพทย์ ว่าสามารถนำไปใช้กับสังคมได้อย่างไรบ้าง ก็จะสามารถผลักดันงานวิจัยไปสู่ ภาคอุตสาหกรรมได้มากขึ้นและกว้างขึ้น เช่น สถาปนิกให้คำแนะนำในการเตรียมบ้านสำหรับผู้สูงอายุว่าควรเป็นอย่างไร ชุมชนผู้สูงอายุควรเป็นอย่างไร หากมีนักการตลาด นักนิเทศศาสตร์ เข้ามาช่วยอธิบายว่า ชุมชนควรต้องมีการเตรียมตัวอย่างไรในการดูแลผู้สูงอายุที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น เป็นการดูแลโดยชุมชนหรือโรงพยาบาลชุมชนกันเอง แทนการพึ่งโรงพยาบาลที่เป็น สถาบันของรัฐเพียงอย่างเดียว เป็นต้น”

“สำหรับข้อจำกัดในทางวิชาการของงานวิจัยเชิงสังคม มักจะเกี่ยวข้องกับการจัดลำดับ หรือ Ranking ที่ถูกกำหนด ว่างานวิจัยที่จะได้รับการจัดลำดับ ต้องเป็นงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ลงวารสารที่ปรากฏอยู่ในฐาน ISI, Scopus, TCI ซึ่งที่ผ่านมา งานวิจัยของสายสังคมอาจจะได้รับการตีพิมพ์ลงวารสารในฐานที่กล่าวนี้ น้อยกว่าสายวิทยาศาสตร์ โดยส่วนใหญ่งานวิจัยสายสังคม สายมนุษยศาสตร์ เป็นงานวิจัยที่ไปสู่สื่อมวลชน สื่อหนังสือพิมพ์ หรือเป็นหนังสือ ตำรา หรือหากเป็นสายทางด้านศิลปกรรม สถาปนิก ก็อาจจะเป็นในรูปแบบของงานที่เป็นรูป โมเดล แบบบ้าน หรืออะไรก็ตามซึ่ง เป็นการแสดงผลงาน มากกว่าการตีพิมพ์ลงวารสารเหมือนทางสายวิทยาศาสตร์ ประกอบกับการใช้เวลาในการทำวิจัยของ สังคมศาสตร์ต้องใช้เวลาในการทำวิจัยมากกว่าการทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์ เพราะต้องใช้เวลาในการเก็บข้อมูลนานกว่า นี่จึงเป็นเหตุที่มหาวิทยาลัยให้โอกาสแก่นักวิจัยสายสังคมศาสตร์ว่า ภายใน 4 ปี ต้องมีผลงานวิจัยอย่างน้อยคนละ 1 ชิ้น ในขณะที่นักวิจัยสายวิทยาศาสตร์ต้องมีงานวิจัยคนละ 1 ชิ้นต่อปี ในการตีพิมพ์เผยแพร่ลงวารสารในฐานดังกล่าว”

“นอกจากนี้ ปัจจัยเรื่องหัวข้อของงานวิจัยที่ใกล้เคียงกันมีผลต่อการได้รับคัดเลือกเพื่อลงตีพิมพ์ในวารสารเช่นกัน เช่น หากเราทำวิจัยประเด็นเรื่องผู้สูงอายุกับการอยู่ร่วมกันในชุมชนเพื่อนำไปลงวารสารต่างๆ ในต่างประเทศ ก็อาจจะมีการ

วิจัยจากประเทศอื่นซึ่งอยู่ในกลุ่มที่ผลิตวารสารทำวิจัยในเรื่องคล้ายๆ กัน และมีการทดลองในภูมิภาคของวารสารนั้นๆ ก่อนหน้าที่เราจะส่งของเราไปลง งานวิจัยของเราที่อาจจะไม่ได้รับคัดเลือกให้ลงตีพิมพ์ เพราะไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับเขา อย่างไรก็ตาม ก็ดี นักวิชาการรุ่นใหม่ๆ เริ่มมีบทบาทในการนำงานวิจัยไปตีพิมพ์ลงวารสารในฐานเหล่านี้เพิ่มมากขึ้น โดยเน้นงานวิจัยในบริบทสังคมอาเซียน เอเชีย เอเชียตะวันออก เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้มีที่ยืนเพิ่มมากขึ้นในวารสารชั้นนำในฐาน ISI Scopus และ TCI”

ความคาดหวังต่อการสนับสนุนงานวิจัยเชิงสังคม

“...เหมือนปลูกต้นไม้ต้องมีรากแก้วที่แข็งแรง
ยิ่งถ้าเราปลูกเอง เราก็จะมีรากแก้ว คือมีฐานงานวิจัยที่แข็งแรงขึ้น ...”

“มหาวิทยาลัย และสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาต้องให้งบประมาณในการทำวิจัยสายสังคมมากขึ้น ในขณะที่กระทรวงต่างๆ ควรตระหนักถึงความเชื่อมโยงของงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์กับทางสังคม มากกว่าที่จะเน้นงานไปทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีด้านเดียว ซึ่งประโยชน์ที่ได้รับก็เพียงเสี้ยวหนึ่งเท่านั้น แต่หากสามารถเชื่อมโยงงานวิจัยไปสู่อุตสาหกรรม โดยมีนักนิเทศศาสตร์ นักการตลาดที่ชำนาญ ช่วยทำการตลาด วางแผนงานโฆษณา และวางแผนงานของชุมชนให้ มีนักเศรษฐศาสตร์มาช่วยวิเคราะห์ในเรื่องของความคุ้มค่าของงาน มีนักกฎหมายเข้ามาดูแลในแง่ของประโยชน์ทางภาษีที่จะได้รับ ทำให้เกิดงานที่เชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรม งานวิจัยนั้นสามารถเชื่อมโยงไปสู่อุตสาหกรรม ไปสู่ชุมชน ไปสู่การตลาด ซึ่งไม่ใช่ตลาดเฉพาะภายในประเทศไทยเท่านั้น แต่หมายรวมถึงตลาดของอาเซียน และตลาดของเอเชียว่า ควรจะเป็นอย่างไรด้วย”

“ประเทศไทยต้องมีการลงทุนในงานวิจัยมากกว่านี้ ปัจจุบันประเทศไทยลงทุนด้านงานวิจัยทั้งประเทศ คือ ทั้งด้านสังคมและวิทยาศาสตร์รวมกันแล้วอยู่ที่ประมาณ 0.2-0.3 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งยังไม่ถึง 1 เปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Growth Domestic Product หรือ GDP) ในขณะที่สิงคโปร์ลงทุนด้านงานวิจัยถึงเกือบ 3 เปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ รัฐบาลจึงต้องหันมาให้ความสำคัญในเรื่องนี้เพิ่มขึ้น เหมือนปลูกต้นไม้ต้องมีรากแก้วที่แข็งแรง ยิ่งถ้าเราปลูกเอง เราก็จะมีรากแก้ว คือมีฐานงานวิจัยที่แข็งแรงขึ้น แต่ถ้าอยู่ๆ ต้องการต้นไม้ที่มีลูกเลยก็ต้องไปซื้อที่สวนจตุจักร เราก็จะได้ต้นไม้ที่มีแต่รากฝอย และต้องไปหาซื้อใหม่อยู่เรื่อยๆ ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วเราสามารถทำเองได้ และหากเราทำเอง คือเราปลูกเอง เราก็จะมีรากแก้ว คือมีฐานงานวิจัยที่แข็งแรงขึ้น ดังนั้น การที่ภาคอุตสาหกรรมต้องไปซื้องานวิจัย เพราะว่าจะสะดวก รวดเร็ว จึงไม่ยั่งยืน และไม่ได้เป็นการสร้าง สังคม สะสมนักวิจัยให้เพิ่มขึ้นแต่อย่างใด”

ศาสตราจารย์ ดร. เกื้อ วงศ์บุญสิน

สำเร็จการศึกษาวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาฟิสิกส์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำเร็จการศึกษา สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยา จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต และดุซงกีบัณฑิต สาขา Demography จาก University of Pennsylvania ประเทศสหรัฐอเมริกา

ผลงานที่ผ่านมา/ประวัติการทำงาน

- รองผู้อำนวยการสถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจศศินทร์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2557-ปัจจุบัน)
- ที่ปรึกษาคณะกรรมการบริหารศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2556-ปัจจุบัน)
- คณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ (พ.ศ. 2551-ปัจจุบัน)
- รองอธิการบดี (ด้านบริหารวิจัย) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2551-2556)
- รองอธิการบดี (ด้านบริหาร) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2539-2543 และ พ.ศ. 2547-2551)
- ผู้อำนวยการสถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2535-2539)
- นายกสมาคมนักประชากรไทย (พ.ศ. 2537-2544)
- กรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา (พ.ศ. 2538-2539)